

Poslední zbytek železa to vzdá.

Srdce odpadne a dole hlasitě žuchne na prkennou podlahu.

Úleva mě přejde ve chvíli, kdy se mi Arbutus opře do kolen. Ztratím rovnováhu. Vyjeknu a s kletbou se svalím na zem, při pádu si vyrazím dech a nemotorně se odkutálím dál od zvonu.

Vleže na zádech můžu už jenom se zatajeným dechem sledovat, jak se Večernice vykloní nejvíce, jak může. Čtveřice lan současně povolí a zvon se zhoupne.

Nade mnou se proženou stíny, jak se vyplašení havrani vzneseou. Onyxová šmouha z peří a zobáků vyletí otevřenými okenníci ven za doprovodu protivného krákání.

Nezazní žádné hluboké kovové zabimbání, žádné hlasité varování. Vznikne jenom němý dojem zvuku. Prázdný tón, který mi zachrastí v kostech, div že nepuknou. Mojí zvonici se nesou tiché vibrace, jako když padá lavina, dunění prostoupí všechna patra Lyndellovy radnice a šíří se ven, letí nad střechami Vaiwynu až k věnci hor, které kolem dokola obklopují město.

Tohle je Zvěstování Večernice. Zasévá strach do duše těch, kdo jej cítí. Připomíná jim, co by se mohlo stát, kdybychom to dovolili, věstí nelítostný osud, který by potkal toto město, kdysi dávno postavené Světcí.

Zvon v této věži náhle znehybní, jako by ho zastavila neviditelná pěst. Ve zbytku města však nebezpečí ještě není zcela zažehnáno a já se i přes hukot v uších snažím zaslechnout, zda nezačala vyzvánět některá ze čtyř zbývajících Večernic. Stačí, aby zazvonila jedna z nich – a probudí Zkázu.

Ticho.

Pomalou vydechnu a vyženu z těla mrazivý neklid, pak sevru v prstech malý medailonek zavěšený na krku. Dotyky chtivých prstů ho ohmataly do hladka, zlaté rysy tváře Ztracené alchymi-

stky jsou jen zapomenutou vzpomínkou. Přesto stisknu ten kousek kovu a vyšlu ke Světcům děkovnou modlitbu za to, že všechno dopadlo dobře. A měla bych to považovat za velké štěstí.

Už déle než týden mě sporadicky navštěvuje tahle zvláštní bolest, kterou z duše nenávidím. S povzdechem si promnu hrud'. Vždycky to začne jiskrou v mém srdci, které jako by vynechalo jeden úder a pak škrtlo o kost jako křesací kamínek. Myslím, že za to může stres, asi to přeháním s prací, jenže když si představím, že bych si na chvíli odpočinula od své věže, přepadne mě ještě větší úzkost. Sbalím ruku v pěst. Jestli tohle nějak nevyřeším, stane se z toho další slabina, kterou proti mně matka použije jako zbraň.

Každým dnem i nocí, kdy se pětice vaiwynských zkázonosných zvonů pokusí v jednu hodinu odbít svá Zvěstování, stojí strážci zvonů na svých místech. Je tomu tak už po tisíc let od chvíle, kdy samotní Světcí svěřili tento úkol prvnímu z mých předků. Od té doby jsou Straussovi a jejich nůžky tím jediným, co brání opakování historie. Co zamezí hrozivému démonovi, známému pouze jako Zkáza, aby opět získal vládu nad městem, a to pak rozervalo samo sebe na kusy.

Tyto zvony ukula Ztracená alchymistka, která pro to obětovala život, a vyzvánění Večernic mělo původně vypudit Zkázu z tohoto světa. Avšak démonova moc byla příliš velká – ani veškerá síla Svěťce ji nedokázala zcela zkrotit. Jeho ďábelské pudy splynuly s její božskou magií a změnily účel Večernic.

Nyní slouží zvony a jejich Zvěstování jednak jako varování pro Vaiwyn, ale jejich hlas zároveň oživí a přivolá zpátky Zkázu. Dvanáct úderů je bití na poplach; třináctý přitáhne zpět zlo, které dřímá ve vyhnanství, neznámo kde. A my strážci se staráme, aby Večernice *nikdy* nezazpívaly.